

FRANCESC I ALFONS ESTEVE

L'AVL' o el trossejament oficial del català

Fa pocs dies Ramon Lapiedra, ex-rector de la Universitat de València i membre del Consell Valencià de Cultura a proposta del PSOE, feia públiques les bondats de l'encara no creada Acadèmia Valenciana de la Llengua com a únic pas possible per a superar el conflicte lingüístic. Segons ell, la discussió estèril sobre la naturalesa de la llengua i de la norma en retrauen l'ús: superades les discussions amb l'Acadèmia, l'ús creixerà. Lapiedra responia així a un grup d'escriptors valencians que alertaven sobre el perill de l'AVL.

A l'altre cantó de Lapiedra, els escriptors havien constatat que la creació de l'autoanomenada Acadèmia només pot servir per a promoure la desintegració del català al País Valencià, *oficialitzant-lo* com una llengua diferent.

Ell és, per designació del PSOE, membre del Consell Valencià de Cultura i un dels personatges que més activament ha participat en el "pacte" de l'AVL. Ell és també membre de l'Institut d'Estudis Catalans, institució a la qual, ben irònicament i apel·lant al realisme polític, comença l'article negant tota possibilitat d'actuar com a ens de referència al País Valencià.

Però a part del que diu, hi ha molt més que *calla*. Per exemple, mentre que en un to aparentment neutre subratlla els fets i les dificultats que cal superar, enlloc no dedica ni una ratlla a considerar per què i d'on vénen aquests fets.

Però suposem que el senyor Lapiedra té raó, que l'AVL és un gran avenç i que dissoldrà, no pas la unitat del català, sinó les discussions estèrils sobre el valencià. Però és que la llei reconeix la unitat de la llengua? La bona voluntat que tothora exhibeix li fa creure que sí. El lector podrà jutjar-ho per si mateix, tot exercitant-se en l'enigmística: "El valencià és l'idioma històric i propi de la Comunitat Valenciana, que forma part del sistema lingüístic que els corresponents estatuts d'autonomia dels territoris hispànics de l'antiga Corona d'Aragó reconeixem com a llengua pròpia".

Concedim-li encara que sí, que els problemes

greus no es resolen amb solucions clares, sinó amb mites i endevinalles, i que en aquesta "formulació el·líptica" de la unitat de la llengua, com ell l'anomena pietosament, hi ha la clau de la salvació. Verifiquem la hipòtesi: quins han estat els resultats pràctics del "dictamen" i la "lleï" salvífica? Han aprofitat per a reconèixer la unitat de la llengua i per a incrementar-ne l'ús i la comunicació entre els Països Catalans?

Per què no diu que en el "dictamen" que pactà ell s'avingué a no incloure cap esment a la transcendental sentència del Tribunal Constitucional espanyol que admet la denominació de català en els estatuts de la Universitat de València, de què ell fou rector?

Vint-i-cinc anys de claudicacions successives davant el blaverisme encara no han fet aprendre cap lliçó a alguns, per bé que no sàpiguen precisar-nos quin guany parcial n'hem tret amb aquesta tàctica. Des de la fi dels setanta, el lema d'alguns suposats "nacionalistes" pragmàtics ha estat "una última concessió simbòlica, i els aplacarem". Les concessions-claudicacions- s'han repetit i s'han interioritzat tant que senyors com Lapiedra, s'avenen a pactar "dictàmens" oficials "científics i històrics" que escamotegen la realitat i la racionalitat en benefici del mite oficial, i que acceptem amb tota naturalitat que ni la universitat valenciana ni l'Institut d'Estudis Catalans, no tenen res a dir sobre el català al País Valencià. En fi: que ens ho ha d'arreglar tot una acadèmia amb membres designats pels partits entre els seus addictes."

Però a part del que diu, hi ha molt més que *calla*. Per exemple, mentre que en un to aparentment neutre subratlla els fets i les dificultats que cal superar, enlloc no dedica ni una ratlla a considerar per què i d'on vénen aquests fets.

Però suposem que el senyor Lapiedra té raó, que l'AVL és un gran avenç i que dissoldrà, no pas la unitat del català, sinó les discussions estèrils sobre el valencià. Però és que la llei reconeix la unitat de la llengua? La bona voluntat que tothora exhibeix li fa creure que sí. El lector podrà jutjar-ho per si mateix, tot exercitant-se en l'enigmística: "El valencià és l'idioma històric i propi de la Comunitat Valenciana, que forma part del sistema lingüístic que els corresponents estatuts d'autonomia dels territoris hispànics de l'antiga Corona d'Aragó reconeixem com a llengua pròpia".

Concedim-li encara que sí, que els problemes

greus no es resolen amb solucions clares, sinó amb mites i endevinalles, i que en aquesta "formulació el·líptica" de la unitat de la llengua, com ell l'anomena pietosament, hi ha la clau de la salvació. Verifiquem la hipòtesi: quins han estat els resultats pràctics del "dictamen" i la "lleï" salvífica? Han aprofitat per a reconèixer la unitat de la llengua i per a incrementar-ne l'ús i la comunicació entre els Països Catalans?

Per què no diu que en el "dictamen" que pactà ell s'avingué a no incloure cap esment a la transcendental sentència del Tribunal Constitucional espanyol que admet la denominació de català en els estatuts de la Universitat de València, de què ell fou rector?

Vint-i-cinc anys de claudicacions successives davant el blaverisme encara no han fet aprendre cap lliçó a alguns, per bé que no sàpiguen precisar-nos quin guany parcial n'hem tret amb aquesta tàctica. Des de la fi dels setanta, el lema d'alguns suposats "nacionalistes" pragmàtics ha estat "una última concessió simbòlica, i els aplacarem". Les concessions-claudicacions- s'han repetit i s'han interioritzat tant que senyors com Lapiedra, s'avenen a pactar "dictàmens" oficials "científics i històrics" que escamotegen la realitat i la racionalitat en benefici del mite oficial, i que acceptem amb tota naturalitat que ni la universitat valenciana ni l'Institut d'Estudis Catalans, no tenen res a dir sobre el català al País Valencià. En fi: que ens ho ha d'arreglar tot una acadèmia amb membres designats pels partits entre els seus addictes, amb candidats tan insignes que molts d'ells ni tan sols usen habitualment la llengua que ens ha de regular i salvar. Diuen que el pensament racional nasqué amb el pas del *mite* a *logos*: a la paraula, a la racionalitat. Al País Valencià del tombant del mil·lenni, els problemes els hem de resoldre al revés. Per alguna cosa som una terra mítica: sense llengua, sense raó i sense paraula.

F. Esteve i A. Esteve. Coautors de l'informe de la Fundació Ausiàs March adreçat al CVC